

stractioner. Ethvert Menneſke kan lære Mathe-
matik, men dertil udkræves en vis Langſomhed
og No i Underviisningen. Jeg tillader mig at
beraabe mig paa en lang Erfaring i ſaa Hen-
ſeende; jeg troer ikke, at det gaaer an, naar man
vil være ſikker paa, at Tilhørerne tilegne ſig
fuldſtændigt, hvad der meddeles dem i Fore-
drag over ſaadanne abſtracte Ting, da blot at
hugge videre og gaae løs paa Fortſættelſen og
ſige, at Forſtaeſen nok kommer. Derſom man
overvælber Eleverne ved at gaae for hurtigt
frem, vil man tvertimod forvirre Begreberne.
Der er intet Sted, hvor det er ſaa ſtrengt
nødvendigt at faſtholde de udviklede Begreber
paa hvert enkelt Standpunkt, ſom netop der.
Man maa vogte ſig for at blande de forſkjellige
Ting mellem hverandre, og dertil behøves en
vis Langſomhed. Jeg troer derfor, at det er
rigtigt, at Officeerſkolen blander Døvelſerne og
Overhøringen, ſom det kaldes, ſammen med
Foredragene. Men det er en ſtor Overdrivelse,
naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den
Valgfreds taler om „Høren Lectier“, thi ſaa-
ledes er Forholdet jo ſlet ikke ved denne Art
Forelæſninger. Man gjenneſtaaer ſtorre ud-
valgte Afsnit paa en ſaadan Maade, at man
antager, at Enhver kan følge med, og naar
man ſaa har gjenneſtaaet et Afsnit, ſom danner
et Hele, og Tilhørerne tør antages at være
orienterede i dette, prøver man, veileder og
retter paa de Steder, hvor der er Miſfor-
ſtaaelse, og dette ſteer ved Samtale. Men
kan man kalde dette Overhøring af Lectier?
Man maa erindre, at det er gamle Menneſker,
ſom man her er ſtillet overfor, og at en ſaa-
dan Overhøring ikke behøves. Det ærede Med-
lem ſtod ſtadigt paa det Standpunkt, at en
Række af Foredrag, fuldkommen frit holdte, og
uden Control med Tilhørerne, ſkulde være til-
ſtrækkelig til at uddanne dem tilbørligt. Men
naar man gaaer for hurtigt frem, bliver Die-
medet ikke opnaaet; der opſtaaer Miſforſtaaelse,
ſom ikke forklares, man overlæſer Hulommel-
ſen, det bliver ikke muligt for de Vedkommende
at arbejde ſig fuldt igjennem Stoffet, naar de

ikke ere særdeles begavede; og man lægger jo
ikke an paa at lufte Afgangen for dem, ſom
maa være mindre begavede, men ſom dog
blot behøve en længere Tid for at kunne ſætte
ſig ind i de techniſke Fag, til at komme i Stil-
linger i de ſpecielle Vaaben, hvortil de iøvrigt
kunne være ſtillede. Jeg troer, at derſom den
ærede Folkethingsmand vilde ſlaae Noget af
paa den Opfattelse, ſom han har af diſſe For-
hold, og idetmindſte haabe paa, at Fremtiden
muligen kunde rette meget i den Henſeende,
vilde han ikke være ſaa uvillig til at lade Mi-
niſteren ſaae, hvad denne forlanger i dette Die-
med. Jeg ſkal dernæſt gjøre opmærksom paa,
at efter min Overbeviisning er det Omfang af
Kundſkaber, der nu iſølge Underviisningsplanen
forlanges gjenneſtaaet af Ingeniører og Ar-
tilleriſter, der ſkulle overgaae i en ſærlig tech-
niſk Stilling ved Hæren, omtrent hvad der kan
ſiges at være nødvendigt. Jeg vil oprigtigt
indbrømme, at der kan ſlaaes Lidt af hiſt, og
Lidt af her, men det vil ikke blive ſtort, og i
alt Fald ikke ſaameget, at man virkelig ſkulde
kunne begrænſe Underviisningstiden til det Halve.
Det ærede Medlem vil derfor viſt erkjende —
hvad han ogſaa har gjort — at Spørgsmaa-
let om Summens Størrelſe i alt Fald maatte
kunne drøftes længere og mere i det Enkelte,
end Tilfældet nu er; men naar vi her nu
ſkulle indlade os paa at ſtemme for denne al-
deles løſe Sum, kan det jo kun have den
Mening, at Thinget vil gaae den Vej, at gjøre
en Forandring i den Retning, og det maatte
altsaa gøres til Gjenſtand for Overveieſe til
3die Behandling, hvilken Sum man vilde have.
Men jeg kan ikke Andet, efter det Kjendſkab,
ſom jeg troer at være i Beſiddelse af til diſſe
Forhold, end beſtemt fraraade det høie Thing
at gaae ind paa Vindringsforſlaget. Jeg troer
ikke, at Uovereensſtemmelſen er ſaa overordentlig
ſtor, ſom det ærede Medlem har villet gjøre
den, ſkjøndt jeg meget vel kan forſtaa, at han
med den Opfattelse, han i den Henſeende har
af Hærløven, maa betragte det, ſom om der er
gaaet noget for vidt med den Underviis-